

HONZA HOLEČEK

Držet ten starej bigboš

Freeway Jam, Red Baron Band, Luboš Andršt Blues Band, Energit, Blues Amplified, Holeček & Marcel Project. To je jen pár skupin, jimiž během své pětatřicetileté aktivní kariéry prošel zpěvák a muzikant Honza Holeček. Jeho současnost je spojená především – ale nejen – s kapelami Flamengo Reunion Session a Livin Free.

TEXT: PETR KORÁL

Foto: archiv Honzy Holečka

Flamengo Reunion Session, foto: Jan Nožička

Co bylo v roce 2021 základním cílem obnovení skupiny Flamengo, přesněji řečeno zrodu tělesa Flamengo Reunion Session?

To ti řeknu dost přesně. Váže se k tomu taková story. 17. listopadu 2020 mi volal Luboš Andršt. Byla covidová doba a já si tím prošel se vším všudy. Dá se říct, že jsem téměř ochrnl na nohy a přestal chodit. Měli jsme na silvestra s Lubošem a Pepou Kučerou domluvené hraní v Německu. Já se toho 17. listopadu Lubošovi omlouval, že nikam nejedu, že nemůžu chodit. On na to, ať se dám dohromady, že je stejně všechno zavřené, a to vystoupení nebude. A nakonec mi řekl „Neboj, ještě si spolu zahrajeme!“ a zasmál se. To bylo naposled, co jsem s ním mluvil. O dva nebo tři dny později se Lubošovi stala nešťastná zdravotní příhoda a já věděl, že Energit už nikdy hrát nebude.

Někdy začátkem roku 2021 jsem zavolał Gumovi Kulhánkovi a on přišel s myšlenkou, že musíme jako stará parta držet pohromadě a držet ten starej bigboš. Dostali jsme nápad obnovit spolu s Pavlem Fořtem a Jirkou „Zelím“ Zelenkou Flamengo a hrát věci, které ve směr zpíval Ivan Khunt, mapovat tohle období. Všichni souhlasili, a i přes zákaz překročení okresů jsme postupně začali ty staré věci zkoušet a k tomu dělat dobové coververze.

Naplnil návrat Flamenga vaše představy, nebo je dokonce v něčem ještě překonal?

Já si myslím, že naplnil. Zresuscitoval ty staré časy a začalo nás fakt bavit a motivovat na ně navázat. Koneckonců album *Kuře v hodinkách* se před těmi mnoha lety živě nehrálo, takže to byla výzva a závazek.

Koncertní repertoár Flamengo Reunion Session se postupně proměňoval. Můžeš ten vývoj popsat?

Jak jsem zmínil, začali jsme v těžké době. Kluby byly zavřené, živá hudba se streamovala a hrála z obýváku. Nicméně zaměřili jsme se na singly před *Kuřetem* a poté na věci od skupin Colosseum a Spooky Tooth, protože dokonale korelovaly s dobou, do které jsme byli ponořeni, to znamená roky 1969 až 1971. A pak to přišlo: Petra Macháčková, naše manažerka, přišla s tím, abychom dali něco z *Kuřete v hodinkách*, že v roce 2022 bude mít 50 let od vydání a že to je příležitost tu kapelu „nastřelit“. Postupně jsme do repertoáru přidávali jednu věc, pak druhou, třetí... a nakonec jsme hráli celou desku jako druhou půlku našich koncertů. A to i v pořadí skladeb přesně tak, jak vyšly na albu.

V roce 2022 vám vyšlo živé album, na němž se jako studiový bonus objevila nová verze slavné skladby

Snažit se po Josefu Kainarovi v téhle skupině napsat cokoliv česky je jako konkurovat Usainu Boltovi na stovce.

Kuře v hodinkách. S jakými pocity jsi ji tenkrát natáčel? Byla tam ještě větší zodpovědnost ve smyslu „zachovat ducha originálu, a přitom té písni vtisknout kus svého já“? Nebo dokonce třeba i trochu obavy, jak to fanoušci přijmou? Protože jak známo, někteří lidé tvrdí, že na „dokonalou klasiku“ se nesahá – jinými slovy, hrát naživo ji můžete, ale určitě ji nepřetáčejte...

Já nevím. Odpovím ti upřímně. Třeba s Lubošem Andrštem jsem hrál dlouhá léta a s týmiž lidmi jako ve Flamengu, tedy s Gumou a Zelím, jsme znovu natočili úplně stejně posvátné věci, a to i s revizí textů – což jsme museli. Takže jsem do toho takhle skočil a udělal to, přišlo mi to přirozené. Jsme kamarádi a hrajeme spolu desetiletí. Nebyl

to pro mě StarDance, ale přirozená věc, i když k těm věcem mám velkou pokoru a úctu.

Před časem Flamengo Reunion Session natočilo a vydalo dokonce úplně nový singl, píseň *We Gotta Take It*. Znamená to, že se můžeme dočkat i další čerstvé autorské tvorby, jsou tam vůbec tyto ambice a chuť?

We Gotta Take It jsme napsali já a Guma Kulhánek. Byla to první vlaštovka k novému repertoáru a doufejme i novému albu. Chceme ale současně skladby dělat moderněji a určitě anglicky. Snažit se po Josefu Kainarovi v téhle skupině napsat cokoliv česky je jako konkurovat Usainu Boltovi na stovce. (smích) Jasně, chuť a ambice máme, pracujeme na tom hlavně s Gumou. Máme přes zimu stanovené nějaké cíle a zatím se daří.

Předpokládám, že případná nová tvorba je komplikovaná nejen

s ohledem na pomyslný závazek „nepokazit Flamengu jméno“, ale také proto, že každý z členů je trochu jiného ražení a jednoznačně se shodnout, kam byste se vlastně měli společně hudebně ubírat, asi nebude snadné.

Jak už jsem uvedl, rozhodli jsme se prostě dělat muziku tak, jak ji vidíme teď, v kontextu dnešní doby. Vůbec nemáme ambice navazovat na *Kuře v hodinkách*. Máme s Gumou takto už hodně zkušeností ze skupiny Livin Free, kde to fungovalo skvěle.

Jak vůbec obecně vypadají další plány Flamenga Reunion Session?

Plány jsou velké! Příští rok má Flamengo šedesát let, chceme jezdit, představit v repertoáru co nejvíce novinek a kolem poloviny roku začít natáčet novou desku. Téma „Flamengo 60“ bychom rádi završili velkým koncertem nebo koncerty s hosty. Určitě s Karlem Kahovcem a možná jsou i nějaká překvapení.

Už léta jsi známý jako multiaktivní hudebník, kterému obvykle nestačí jen jedna kapela. Čím je to dáno?

Těch aspektů je spousta, hodně do toho zasahuje lidský faktor. Brát si jako etalon šedesátá léta není moc dobré, protože tehdy měl každý muzikant vážně jenom

jednu nebo dvě kapely a za ty bojoval. Dneska má každý osm kapel a projektů a bojuje, aby přežil. Důsledkem toho je, že nejsou volné společné termíny a je to demotivující. Další věc je, že s některými lidmi už prostě hrát nechceš – že to jsou sice skvělí muzikanti, ale vaše společná hudební cesta skončila, svoje jste si splnili a dál kráčíte každý jinam, byť jste se rozešli v dobrém.

Pojďme tedy k tvým dalším aktivitám. Jak vypadá současná situace Livin Free?

Trochu jsem na to narazil v předešlé odpovědi. Livin Free je neskutečná kapela božských muzikantů a lidsky to funguje úžasně, jen prostě máme problémy s termíny, protože kytarista Jirka Rambousek a bubeník Michal „Kolouch“ Daněk jsou díky své profesní genialitě extrémně vytížení, a těžko hledáme společné termíny. Zájem o kapelu je fakt velký, ale listujeme v kalendářích a hledáme možnosti. I přesto se daří dělat na nových věcech. V listopadu (rozhovor vznikl koncem října – pozn. aut.) představíme nový klip *Snakes and Ropes*. Hostuje v něm houslistka Eliška Dvorská. Je to dost výpravný a, troufám si říct, dobrý videoklip, s moderním textem o síle slova, pomluvách a vlastně i moci sociálních sítí, vše se ale

Free Way Jam, foto: archiv Honzy Holečka

odehrává v kontextu společnosti po první světové válce.

Co skupina Sign of 4, ta stále existuje? Nebo jde už jen o takovou „nárazovou záležitost“, co si zahraje zcela výjimečně?

Je to srdcovka, známe se spolu řadu desetiletí a je to zase trochu jiná hudba. Kluci mají svoje nápady, které jim pomáhám dávat dohromady po skladatelské stránce a otextovat. Jednu desku jsme vydali před deseti lety a teď máme komplet materiál na druhou, kterou postupně dotahujeme k cíli. Co se týče frekvence hraní, spíš si to užíváme, stejně tak i čas strávený společně.

Poměrně často vystupuješ v semiakustickém duu s houslistkou Eliškou Dvorskou, členkou skupin String Ladies a Purple Mania. Jak a proč tenhle projekt vznikl?

Začali jsme si říkat Random Double. Asi takhle: celý život jsem miloval housle a obdivoval lidi, kteří na ně umí strašně dobře hrát. Chtěl jsem někdy hrát s houslemi – a s Eliškou se mi to splnilo.

Míval jsi i vyložené sólové koncerty, bez doprovodu jakéhokoliv dalšího muzikanta. Ty stále ještě někdy probíhají?

Rozhodl jsem se tuto minimalistickou polohu směřovat na Random Double. Úplně samostatně hraju jen na vyložené přání pořadatelů, je to ale pouze párkrát do roka. Nemám ani skladatelské ambice na sólo hraní.

Na scénu se vrací i tvoje úplně první kapela – hardrocková Freeway Jam. Co vedlo k jejich zmrtvýchvstání a jaké tam jsou plány?

Zavolał mi Paul Schenzer, bubeník Freeway Jam, a prý co dělám a jestli někdy nezajdeme. Já tušil, že má něco za sebou. Sešli jsme se a řekli si, že to znovu zkusíme, ale jinak. Budeme hrát jen tři staré věci a zbytek bude nový autorový repertoár. Pracujeme na tom už skoro rok a výsledkem je, že 17. listopadu na narozeninách webzinu Rockový svět zahrajeme po řadě let alespoň jeden set. Kapela je čtyřčlenná: Paul bicí, já zpěv a kytara, Samuel Barčík basa a Honza Hradec kytara. Chtěli bychom postupně přidat další nové věci a domlouvat koncerty. Každopádně kapela zní úplně jinak než před těmi pětácti lety, kdy jsme začínali.

Hraješ na klávesy, akustickou kytaru, býval jsi i baskytaristou. Který nástroj je ti vlastně nejbližší?

Random Double, foto: archiv Honzy Holečka

Zpěv. (smích) Ten považuju za svůj hlavní nástroj. Ale abych ti odpověděl: nejvíc se teď věnuju kytáře, na piano dnes hraju zcela jiné věci, než které hraju koncertně, a spíš je to pro mě zdroj inspirace. Na basu už jen točím demo k novým věcem.

Sice jsi v životě zpíval a zpíváš i hodně převzatých písní, ale pořád je pro tebe nadmíru důležitá vlastní, původní tvorba. Jak vlastně skládáš, co k tomu potřebuješ? Speciální psychické rozpoložení, technické podmínky, či něco jiného?

Nejdůležitější je pro mě nálada, která to táhne. Nápady přicházejí do ucha, ne z nástroje, tomu se bráním. Chci si

V šedesátých letech měl každý muzikant vážně jenom jednu nebo dvě kapely a za ty bojoval. Dneska má každý osm kapel a projektů a bojuje, aby přežil.

ten song poslechnout v hlavě a pak si ho teprve zahraju, nejlíp s kusem textu. Téma si někdy napíšu do not, někdy nahraju a pak s ním pracuju dál, a to včetně textu, přemýšlím nad refrémem, řeším formy, tóniny, tempa... Snažím se udělat novou věc kompletně, včetně demo a lead sheet zápisu, než ji představím kapele. Takhle vzniklo třeba celé album Livin Free *From Cradle To Coffin*. Teď je témat k hudebnímu zpracování víc než kdy jindy.

A když už píšeš písničku, víš přesně, pro kterou kapelu bude určená, nebo to prostě ve finále nějak logicky vykryštalizuje?

V podstatě tomu tak je. Udělám nějakou novou píseň pro Livin Free, ale často se stává, že se dá výborně hrát v jiné aranži s Eliškou v duu. Tahle plasticita a verzatilita jsou něčím, co dělá hudbu úžasnou, a já si je přivlastnil jako svoji druhou mámu. Samozřejmě přemýšlím, co by jaké kapele sedlo a bylo super. Ale jak už jsem uvedl: nápady u mě zásadně jdou zároveň s textovým impulzem. Pak je skladatelsky, tedy jaksi „řemeslně“ zpracovávám a text upravuju, aby se dal dobře frázovat, ale myšlenka aby zůstala. ●

Plasticita a verzatilita jsou něčím, co dělá hudbu úžasnou, a já si je přivlastnil jako svoji druhou mámu.

Livin Free, foto: archiv Honzy Holečka